

Der træffes en ny afgørelse med følgende indhold:

- De afgørelser, der er indeholdt i pensionsopgørelserne for juni 2014, hvorved den justeringskoefficient, der finder anvendelse på sagsøgernes pension, nedsættes fra den 1. januar 2014, annulleres.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger i begge instanser.

Anbringender og væsentligste argumenter

Til støtte for appellen har appelleranterne fremsat to anbringender.

1. Det første anbringende er, at Personaleretten begik en retlig fejl ved at fortolke de klare og præcise bestemmelser i vedtægten for tjenestemænd i Den Europæiske Union (herefter »vedtægten«) i lyset af lovgivers påståede »reelle vilje« hvad angår rækkevidden af suspensionen af ajourføringsmekanismen i 2013 og 2014 for pensioner og vederlag. Herved foretog Personaleretten en fortolkning contra legem af vedtægtens artikel 65, stk. 4, og af de gennemførelsesbestemmelser hertil, der er fastsat i bilag XI til vedtægten.
2. Det andet anbringende er, at Personaleretten begik en retlig fejl for så vidt som de vedtægtsmæssige betingelser for at foretage den omtvistede mellemliggende ajourføring, der er fastsat i bilag XI til vedtægten, ikke forelå og Kommissionen ved at foretage denne ajourføring begik magtfordrejning. Personaleretten begik nemlig efter i den appellerede dom at have fastslået, at den tidligere justeringskoefficient var blevet beregnet forkert i Rådets forordning (EU) nr. 1416/2013 af 17. december 2013 om tilpasning med virkning fra den 1. juli 2013 af justeringskoefficienterne for vederlag og pensioner til tjenestemænd og øvrige ansatte i Den Europæiske Union, en retlig fejl ved at fastslå, at ligebehandlingsprincippet tillod ansættelsesmyndigheden at foretage den omtvistede mellemliggende ajourføring i strid med teorien om tilbagetrækning af ulovlige administrative retsakter, som skaber rettigheder eller tilsvarende fordele.

Appel iværksat den 14. april 2016 af Ingrid Fedtke til prøvelse af Personalerettens kendelse af 5. februar 2016 i sag F-107/15, Fedtke mod EØSU

(Sag T-157/16 P)

(2016/C 191/57)

Processprog: fransk

Parter

Appellant: Ingrid Fedtke (Wezembeek-Oppem, Belgien) (ved advokat M.-A. Lucas)

Den anden part i appelsagen: Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg (EØSU)

Appellantens påstande

- Ophævelse af Personalerettens kendelse (Anden Afdeling) af 5. februar 2016 i sag F-107/15.
- Sagen hjemvises til Personaleretten med henblik på at denne træffer afgørelse vedrørende realiteten.
- Der træffes afgørelse om sagens omkostninger efter gældende regler.

Anbringender og væsentligste argumenter

Til støtte for appellen har appellanten fremsat følgende fire anbringender.

1. Første anbringende vedrører den retlige fejl og/eller utilstrækkelige begrundelse, som den appellerede kendelse er behæftet med, for så vidt som Personaleretten i den nævnte kendelses præmis 19-21 og 25 fastslog, at det for at en faktisk omstændighed, der er gjort gældende til støtte for ansøgningen er af ny karakter, såvel i tilfælde af en ansøgning om fornyet prøvelse af en afgørelse, der ikke er blevet anfægtet inden for fristerne, som i tilfælde af en ansøgning, der indirekte anfægter en sådan afgørelse, kræves, at hverken appellanten eller administrationen havde haft eller kunne have haft kendskab hertil på tidspunktet for vedtagelsen af den afgørelse, der er blevet endelig, og anvendte dette princip i den nævnte kendelses præmis 27-32, selv om det fremgår af retspraksis, at manglende kendskab til den påberåbte faktiske omstændighed ikke er et krav i tilfælde af en ansøgning om fornyet prøvelse.

2. Andet anbringende vedrører den retlige fejl og/eller urigtige gengivelse af sagens akter og utilstrækkelige begrundelse, som den appellerede kendelse er behæftet med, for så vidt som Personaleretten i den nævnte kendelses punkt 32 fastslog, at den administrative procedure — fordi ingen ny og væsentlig faktisk omstændighed gjorde det berettiget at ansøge om fornyet prøvelse — ikke var forløbet forskriftsmæssigt og at de påstande, der var rettet imod afgørelsen af 30. september 2014 og afslaget af 22. april 2015 på klagen, ikke kunne antages til realitetsbehandling, selv om disse afgørelses rent bekræftende karakter ikke alene lod formode, at de ikke var truffet efter en fornyet gennemgang, men også at de ikke omfattede noget nyt element, og at afgørelsen af 30. september 2014, således som appellanten havde gjort gældende, omfattede et nyt element i forhold til afgørelsen af 7. april 2014, ligesom afgørelsen af 22. april 2015 i forhold til afgørelsen af 30. september 2014.
3. Tredje anbringende vedrører den retlige fejl og/eller urigtige gengivelse af sagens akter og manglende svar på appellants argumentation, som den appellerede kendelse er behæftet med, for så vidt som Personaleretten i den nævnte kendelses punkt 26 fastslog, at den nye karakter af den faktiske omstændighed, der blev gjort gældende til støtte for ansøgningen om fornyet prøvelse, forudsatte, at parterne ikke havde haft eller ikke kunne have haft kendskab hertil, og at appellanten ikke i sin ansøgning havde angivet nye og væsentlige faktiske omstændigheder, der kunne gøre en fremlæggelse heraf berettiget, men — med henvisning til skrivelsen fra sin enhedschef — påberåbte sig ændringen af vedtægten, selv om manglende kendskab til den påberåbte faktiske omstændighed ikke var et krav i den foreliggende sag, selv om appellanten — således som hun havde gjort gældende — i sin ansøgning om fornyet prøvelse selv havde angivet, at hun udvidede sit retsgrundlag og selv om administrationen med henvisning til skrivelsen fra hendes enhedschef ikke i tilstrækkelig grad havde været opmærksom på reglerne i den nye vedtægt, hvilket udgør nye og væsentlige faktiske omstændigheder.
4. Fjerde anbringende vedrører tilsidesættelse af bevisreglerne og objektivitetsprincippet, for så vidt som Personaleretten i den appellerede kendelses præmis 28 fastslog, at appellanten ikke havde fremlagt oplysninger vedrørende den dato, på hvilken administrationen havde fået eller kunne have haft kendskab til hendes kollegas fremtidige fratræden på barsels- og forældreorlov, og i den nævnte kendelses punkt 29 fastslog, at det ikke kunne udelukkes, at dette kunne have været tilfældet den 7. april 2014 henset til den vedtægtsmæssige varighed af disse orlovere, til at datoen for en fødsel kan forudsiges lang tid i forvejen og til kutymen om så snart som muligt at give tjenestegrener meddelelse om længerevarende fravær, for i den nævnte kendelses punkt 30-32 at udlede, at appellanten ikke havde godtgjort, at hverken hun selv eller administrationen den 7. april 2014 havde haft eller kunne have haft kendskab til hendes kollegas fremtidige fravær, at appellants ansøgning om fornyet prøvelse ikke var berettiget af nogen ny og væsentlig faktisk omstændighed, og at hendes påstande ikke kunne antages til realitetsbehandling, selv om beviset for en negativ omstændighed hos en tredjemand var umuligt, selv om det påhvilede EØSU at angive datoen for ansøgningen om orlov, og selv om Personaleretten ikke kunne støtte sig på efterfølgende formodninger eller på en simpel formodning med henblik på at vende bevisbyrden og begrunde sine konklusioner.

Appel iværksat den 14. april 2016 af Inge Barnett, Suzanne Ditlevsen og Annie Madsen til prøvelse af Personalerettens dom af 5. februar 2016 i sag F-66/15, Barnett m.fl. mod EØSU

(Sag T-158/16 P)

(2016/C 191/58)

Processprog: fransk

Parter

Appellanter: Inge Barnett (Roskilde, Danmark), Suzanne Ditlevsen (København, Danmark) og Annie Madsen (Frederiksberg, Danmark) (ved advokaterne S. Orlandi og T. Martin)

Den anden part i appelsagen: Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg (EØSU)

Appellants påstande

Appellanterne har nedlagt følgende påstande:

Det fastslås:

— Personalerettens dom i sag F-66/15, Barnett m.fl. mod EØSU, ophæves.